

יאיר ניצני מרים גבה

ח"כ וחלילה

חבר התקיל אותי עם הצעה מעניינת שלא ציפיתי לה, ומאז אני מפנטז איך תיראה הקריירה הפוליטית שלי

איור: טל לזר

השבוע קיבלתי טלפון מחבר שלי שפעיל בזיי

רה הפוליטית. הוא לא חבר כנסת או שר, אבל הוא מקורב למפלגה מסוימת, שלא מיוצגת כרגע בכנסת. הוא פתח את השיחה בדברי נועם, ציין שאני אדם איכותי, מרע-נן, נועז, אמיתי וחכם. כשהתחלתי לתהות אם הוא יצא מהארון ומעוניין להעביר גם אותי צד, הוא עבר לתכלס והסביר שלדעתו אני צריך לרוץ לכנסת. הוא אמר שיש מליץ למוסדות המפלגה להציב אותי במקום ריאלי, שיש לי סיכוי טוב, ושלמרות שאני ידוע כאיש לא רציני, כדאי לי לשקול את העניין ברצינות.

כמי שאף פעם לא מצא משהו שלילי בקצת חנופה, אמרתי שזה נשמע מעניין, והפצתי בו להמשיך להסביר לי במילים חמות מדוע אני מתאים. בעודנו מנהלים יחסי מחניף-מוחנף, התחלתי לדמיין את עתיד הפרלמנטרי, כשאני בוחן את היתרונות והחסרונות.

חשדתי שהוא מייעד אותי להיות ורסיה חדשה ומק-ריחה של אורן חזן, מי שייכנס לרפי ההיסטוריה בזכות הישגו התקדימי לגנוב סלפי עם הנשיא טראמפ (שלידו נראה ממלכתי כמו אבא אבן). אבל אמרתי לעצמי שאם בסוף הקדנציה מחכה פנסיה לכל החיים, להיות הליצן של הכנסת זה לא כזה תפקיד גרוע.

מכיוון שלא שמעתי בהצעתו של חברי הבטחה לש-ריון במקום ריאלי, שיערתי שאצטרך לעבור פריימריז. זה אומר לנסוע לחוגי בית ברחבי הארץ, לעמוד מול אנשים ולהסביר את משנתי הפוליטית, הכלכלית והמדינית, שזה עניין די פשוט, שבסך הכל דורש ממני לגבש דעות ברורות בעניינים האלה. דעתי בענייני היום מושפעת בדרך כלל מהאדם האחרון שדיברתי איתו, גם אם האיש הזה הוא מישו שהולך ברחוב עם נייר כסף על הראש וצועק שהוא המשיח. מצד שני, מדובר במפגשים שיש בהם כיבוד בשפע, ואפשר גם לפגוש אנשים מעניינים, חלקם אנשי עסקים ונר"ל, שאדווה דרון עוד תרדוף אחריהם פעם בחדשות. עד אז הם יוכלו להעניק לי מעמד שבו אוכל לסייע להם בקבלת היתרי בנייה ותפירת מכרזים ששכרם בצידי.

פריימריז הם גם אירוע דמוקרטי חגיגי, שבו לגיטימי להרפס חולצות עם דיוקנד על צבעי כחול ולבן וסיסמאות

קליטות שיהיה קל לזכור חשבתי על משהו כמו "זה עם הקרחת יביא נחת", שיכול לעבוד טוב. אוכל לשים על הפתק שלי את האותיות "ברז" וללכת על הסלול-גן: "ניצני - שמים ברו לכנסת". בתור ג'ינגל קליט, חשבתי להשתמש במנגינה המזוהה איתי של "האשם תמיד", עם מילים מעורכנות בסגנון:

"יאיר - לכנסת מתאים/ יאיר

הוא מנהיג מהסרטים/ יאיר הוא כמו בגין/ הוא כמו בן-גוריון/ אם לא במליאה, הוא יצטיין במזנון".

חשבת על סיסמה קליטה כמו "זה עם הקרחת יביא נחת", שיכולה לעבוד טוב. אוכל לשים על הפתק שלי את האותיות "ברז" וללכת על "ניצני - שמים ברו לכנסת"

פוני עם עיתונאי מעיק, ששאל שאלה שאינה "איך אתה מצליח להיות ח"כ כל כך מדהים?". דמיינתי את עצמי הודף מראיין עקשן במשפט המחץ "רוץ, אתה גם שואל וגם עונה?"

החלטתי גם להיות חבר כנסת דיגיטלי וחסכוני.

במקום להעסיק עוזר פרלמנטרי וקצין עיתונות מיותרים, שיארגנו לי את הסידורים הפרטיים ויאספו לי את הבגדים מהמכסה, אהיה הח"כ הראשון שממנה ליועצים פרלמנ-טריים את סירי ואלקסה. זה גם ימנע הדלפות מיותרות.

חסינות היא בהחלט סטטוס שכיף להיות בו, ואני עוד זוכר את הקלף השימושי "קבל חנינה" במונופול, שאתה שומר בצד ושולף כשאתה מתגלגל לבית הסוהר. פטור מדו"חות תנועה הוא בהחלט יתרון ששווה לאמץ, וגם מכונית על חשבון המדינה נראית לי רעיון חסכוני. רשמתי לעצמי לב-דוק למחרת מה שווה המכונית שלנו ביד 2. פראייר אני לא. האפשרות שאתמנה לשר נראית לי סבירה לגמרי. אחרי כמעט שנה בלי לצאת מהארץ, אני זקוק לקצת אוויר צח, ולדעתי אני בהחלט מתאים לתפקיד שר התפוצות. בכ-וונתי לטוס ברחבי העולם לחפש קהילות יהודיות שנוחו, עם דגש על תפוצת יהודי מלדיב מהאיים המלדיביים, על אנוסי סיישל ועל יהודי הקריביים, שהונהגו על ידי רבי מאיר בעל הראסטה.

את תוכניותי בתחום קיבוץ הגלויות והקוקוסים קטע חברי מעבר לקו הטלפון, כששאל מה דעתי על הרעיון. שאלתי אותו למי עוד פנו בנושא, והוא ענה שהם חושבים לפנות גם ליובל המבולבל ולמני ממטרה. מי שסיכים, ישורייין כמספר 1 במפלגה. רציני להגיד לו שאני לא חושב שהעניין מתאים לי כרגע, אבל אז ראיתי שביד 2 יש מא-תיים איש שרוצים לקנות את האוטו. אמרתי לו שיתן לי לילה לחשוב על זה, כי מחר אהיה יותר חכם.

למחרת קמתי וראיתי שאני אותו טמבל. לקחתי את הטלפון וכתבתי לחבר שלי הודעה: "כמנהיג המפלגה, ובימים כאלה שצריך להיכנס מתחת לאלונקה, לא יעלה על הדעת שמני ממטרה יהיה לפני בשיבוץ. לכן אני נאלץ לדרת מהעניין".

yairn@israelhayom.co.il

אותי לאירוע המשמח, ונוכחותי שם לא תשאיר אצלו שום מחויבות. במקום זה, אם אתרכו בביקורים בשבעה ובאזכרות, חברי המרכז יתרגשו, והעובדה שביקרתי אותם בשעתם הקשה תחקק בליבם. שם אפילו לא צריך להביא מתנה - ערגליות מהפיצוצייה למטה יספיקו.

חוץ מתפקידים לפעילי המפלגה, התחלתי לחשוב באילו תפקידים אוכל לשבח את בני משפחתי. החלטתי שבת-16 תעשה חיל בתפקיד יועצת השר לענייני טיק-טוק והקרדיאנו.

חשתי אכזבה מסוימת מכך שלא מקובל להגיע לכנסת בכגרי היומיום שלי, שהם טרנינג, שורטס וכפכפים. הפיכתי לח"כ תאלץ אותי ללבוש בגדים לא נוחים, חליפות ועניבות. יש בהחלט מצב שהתקנה הראשונה שאנסה להעביר היא ביטול הל-בוש המיותר הזה, שמייצר אווירה לא נעימה בבית הנבחרים וגורם לתחושה של ניתוק מהעם.

התפקיד יחייב אותי לעזוב חלק מעיסוקיי הנוכחיים. המח-שבה שאמשיך להופיע עם תיס-לם, ובמופע במועדון אפוף עשן ואחרי "פרצופה של המדינה" יכריזו "ועל הקלידים - חבר הכנסת יאיר ניצני" - נראתה לי חסרת תקדים.

במסגרת התפקיד החדש איאלץ גם להתראיין תכופות לתקשורת. אצטרך להגיע לצעוק קצת אצל אופירה וברקו, ולאמץ ללקסיקון שלי ביטויים שאני לא מורגל בהם, כמו "לא יעלה על הדעת" בכל פעם שמישהו במפלגה יריבה יציע רעיון המנוגד לעקרונות שלי או לאינטרסים שלי; "למען עתיד ילדינו", כשאצטרך לתרץ הוצאה של מיליארדים על משהו שקשה לראות בו היגיון לעתיד הנראה לעין, אלא אם כן הילדים שלך הם טייקונים ואוליגרכים; "זה הזמן להיכנס מתחת לאלונקה", ככל פעם שלא יהיה לי זמן וכוח לקבל החלטות קשות; "אתם יורים בתוך הגנמ"ש", כשחברי המ-פלגה יחשבו אחרת ממני, ולמרות שאני לא יושב בנגמ"ש אלא במכונית שרד; או "וואינה השאלה", בעת ראיון טל-